

OD ISTOG AUTORA

VRATI SE SEBI

 @ekapremashakti
 www.ekapremashakti.rs

EKA PREMA SHAKTI

DNEVNIK PUTOVANJA:
INDIJOM DO SEBE

PROMETEJ

Novi Sad

U SHIVINOJ SVETLOSTI

UVOD

ili zašto baš putopis

Ideja za nastanak ove knjige bila je spontano pisanje teksta za moj blog. U njemu sam navela jednu od mnogobrojnih situacija koje sam doživela u Indiji. No, pre završetka teksta, shvatila sam da je moj poziv sačiniti i objaviti putopis. Nisam zamišljala da ću ikada pisati kroz priču, ali često nam u životu dođe baš ono što smo mislili da nećemo nikada, i da nije za nas. No, još češće se ispostavi da je baš to za nas.

Namera od početka pisanja knjige bila je jedna: pisaću iskreno, onako kako je zaista bilo, iz moje perspektive. Potrudila sam se da ne propustim nijedan detalj onoga što sam prošla u Indiji. Imena su većinom ostala ista, kakva su zaista, no neka sam promenila.

Što se mog imena tiče, u knjizi se zovem Elena, dok sam izdala knjigu kao Eka Prema Shakti. Ranije, dok sam se zaista zvala Elena, živela sam potpuno drugačije. Naša imena su ono što nam definiše način života, kao i karakter. Ne u krajnjoj meri, ali delimično zaista utiču na nas. Vremenom sam dobila duhovno ime Eka Prema Shakti, pa otuda takvo ime i na korici ove knjige.

Još jedna od namera bila je da uopšte ne smišljam nikakav koncept knjige, kao ni redosled. Sve sam pisala redosledom kako se zaista desilo, a koncept je nastajao sam od sebe,

uz pomoć stvarnih događaja. Bez namere da imam uvod, razradu ili kraj, bez namere da bilo šta dodam. Priča je nastala na papiru isto kako je nastala uživo. To je ono što me najviše raduje – izabrala sam ostati svoja.

Zašto svoja? Zato što mi je unutrašnji osećaj govorio da treba da podelim svoje iskustvo sa svetom onakvo kakvo je bilo uistinu.

Elem, pišem jer se osećam radosno, ispunjeno i srećno, dok delim svoje spoznaje sa ljudima. Za svakoga od nas ima dovoljno mesta, novca, ljubavi, sreće, kao i načina kojim ćemo ispoljiti svoju autentičnost. Stoga, radujem se da pronađeš svoje autentično Ja, ili kako mnogo više volim reći, svoju dušu. Kada spoznaš svoju svrhu, živećeš magiju, shvatajući da je svet oko tebe ipak tvoj lični odraz. Krajnja namera ove knjige je upravo to – da ti pomogne da pronađeš sebe i svoju svrhu, inspirišući te da nastaviš dalje, i najzad poveruješ životu, sebi i ljubavi.

Zaista je zagušljivo u avionu. Ovako mi nikada nije bilo, ali ne žalim se. Ne znam odakle mi strah od turbulencija aviona, pre sam jedva čekala da uzletim i sletim. Sada sam uzbuđena što ću posetiti zemlju koju čitav život priželjkujem da posetim, ali me drži strah da avion ne padne. Valjda treba da prolazimo kroz svoje strahove, a i nema smisla ne živeti život zbog njih. Radije ću se plašiti aviona nego što ću se odreći putovanja. Radije ću posetiti Indiju koja me zove i vuče čitav život, nego što ću sedeti zauvek u gradu u kojem sam rođena. Radije ću se usuditi da probam, nego što ću trpeti jednolično i dosadno. I stvarno, šta i da se sruši avion? Verovatno niko ne bi preživeo, dakle, ne bi bilo mučenja. Ako je to moja sudbina, onda neka bude. Dočekaću je sa osmehom na licu, jer sam ipak odlučila da živim slobodno, bez strahova, ili bolje rečeno, suočavajući se sa njima dok idem za sobom.

Naslonila sam se na Nika, i pokušala da zaspim, ali mi nije pošlo za rukom. Sklupčala sam se kao jež, i zapravo uspela da tako sklupčana legnem na jedno i po sedište. Jeste da se *guram sa životom*, ali koga briga, sve to tako treba da bude. No čujem tiho jecanje, odakle, zašto? Morala sam da se podignem, lepo sednem da bih videla. Čovek koji je sedeo pored nas dvoje, plakao je gledajući krajičkom oka u nas. -Nik, zašto ovaj čovek plače? Hoćemo li ga pitati šta mu je? -Ma 'ajde Boga ti, nije tvoja briga, pusti ga. – nije ni on na kraj srca, ali tako ispada. I poslušala sam ga. Do kraja puta nismo ništa pitali čoveka, a bilo mi ga je žao. Osećala sam da treba da ga pitamo da li je sve u redu. Osećala sam kao da se rastužio zato što je video nas dvoje, gde sam se ja sklupčala i legla, a Nik se lomio kako bi meni

bilo udobno. Štaviše, on se ni ne bi mogao sklopčati, jer ipak nije balerina kao ja. Pomislila sam da je taj čovek izgubio nekog veoma dragog, i da je usamljen, a nas dvoje kao da smo mu stavili so na ranu svojim postojanjem. I ne znam zašto mi je toliko teško da slušam sebe, osećam da će mi se to tako obiti o glavu, ili će se desiti nešto što će me opametiti, da napokon počnem verovati sebi i ne konsultujem se sa drugima, ako mi osećaj govori da treba nešto da uradim. Čemu traženje potvrda, čemu traženje odobrenja? Samo zbog sumnje u sebe. Pa zar toliko ne verujem sebi? Toliko da pitam drugog, i poslušam nekog drugog, a znam da treba da poslušam sebe? Dokle više Elena?

Let je prošao sasvim bezbedno, bez padanja, umiranja i bez jakih turbulencija. A ja sam sve vreme bila kivna na sebe što nisam ništa pitala čoveka i što sam poslušala nekog čije odobrenje i nisam uistinu htela. Neka, naučiću da slušam sebe, vrlo brzo, i to baš ovde. Tako mi kaže osećaj. Čik da vidim da li će me slagati.

Welcome to India, Elena.

Novembar 2019

Pokupili smo kofere, krećemo se ka izlazu aerodroma, a ja ne mogu da dočekam da zapalim cigaretu. Naravno, uopšte nisam htela da idemo u Indiju preko agencije, već sami, pa šta bude. A kakav je plan? Niko ne zna. Nije ni bitno, desiće se sve ono što treba da se desi i otići ću tamo gde treba da odem, jer verujem da će me tako put navesti. A takva putovanja su mi mnogo uzbudljivija od onih gde već unapred imam sve organizovano i zna se gotovo u sat gde će se ići. Ne volim čak ni putovanja u grupi. Nema poente da dođem sa ljudima iz rodnog kraja u Indiju, i sa njima provodim vreme. Zašto bih onda i dolazila u Indiju? Nije li cilj svakog putovanja upoznati kulturu, ljude, drugačije običaje i razmišljanje? Meni jeste, ne znam za ostale. No, da ne bude da baš ništa ne znamo, pre nego što smo poleteli za Indiju, na aerodromu smo tražili smeštaje u Delhiju, gde i slećemo. Srećom, pronašli smo super smeštaj za malo novca. Možda desetak eura po noći, te smo rezervisali. Piše New Delhi, Paharganj, ko zna gde je to, kakav je to kvart, ali čini se super na fotkama. Istini za volju, aplikacija preko koje smo rezervisali me nikada nije izneverila.

Vučem ovaj pretežak kofer, i razmišljam o smeštaju koji smo pronašli, kao i o taksiju koji tek treba da pronađemo. S obzirom na to da sam krenula na put na godinu dana, nisam se ustručavala da ponesem gomilu knjiga. Da neko otvori kofer, pomislio bi da švercujem knjige, jer ih sigurno ima preko trideset. A garderobe tek ono osnovno što mi treba – po koje šalvare, majice i donji veš. I naravno, četkica za zube. A ostalo mogu kupiti. U svakom slučaju u Indiji je sve jeftino, čula sam.

Jeste da je težak, ali, ako ništa drugo, lep je kofer. Nov,

roze boje. Radujem se da postane ofucan i prljav, od silnih putovanja na koja tek planiram da idem. Ali sada sam tu gde sam, motam cigaretu i posmatram film u koji ću tek da uđem.

Gomila ljudi trče tamo-'vamo, neki se smeju, neki ne, neki su Indijci, neki stranci. Ipak je ovo još uvek aerodrom. Buka i galama od raznih truba automobila se čuje izdaleka. Kao da smo blizu haosa, ali na sigurnoj distanci. Uzbudjuje me da upoznam Indiju, jedva čekam da upoznam sve te divne, duhovne ljude, svog gurua (duhovni učitelj), i celu kulturu. Naumila sam da sve to pronađem, nekad i negde, ovde. Dok ja pušim i razmišljam o tome koliko sam srećna što sam došla u ovu zemlju, o kojoj pričam od sedme godine, a sad mi je 21, Nik je već pričao sa nekim Indijcem koji se ponudio da nas odveze do hostela koji smo pronašli. -Ćao, ja sam Arđun, a ti? – prilazi nasmejan, kao da je dobio na lutriji.

-Ćao, Elena, drago mi je. – nešto mi smrdi ovde, ne osećam dobru energiju.

-Gde vam je taj hotel? – nastavlja on odlučno u tome da nas vozi. Pokazujem mu adresu i primećujem da mu se izraz lica menja. Neka čudna, kao zgrožena mimika.

-Da li ste sigurni da hoćete u tom kraju da noćite? – upita nas sa isto tako zgroženim glasom.

-A što, šta mu fali? – pitam već nervozna, jer osećam da on ne treba da nas vozi, i da polako treba da izaberemo vozača. Gde žuriti? Imamo sve vreme sveta. Ne volim ništa na brzinu, gde ne stignem da se konsultujem sa svojim unutrašnjim ja. Doduše, imala sam poteškoća da slušam taj glas, ali trudim se, ako ništa. Posebno ako si u ovakvoj zemlji, sa ovakvim umom, treba slušati sebe. Majka mi je ispirala mozak kako nisam normalna što idem u zemlju gde ništa nije sigurno,

gde je visok nivo otmica, belog roblja, prljavštine, bolesti i svakojakih gadosti. Ali kako zračiš, tako privlačiš, verujem da ću upoznati dobre ljude i posetiti ona mesta koja su za moje najveće dobro. S obzirom na to da je osećaj da treba da dođem baš u ovu zemlju toliko intenzivan već godinama, verujem mu. Bar u to ne sumnjam. A za neke male odluke u svakodnevnom životu još uvek sumnjam i mahom slušam um, kojim upravlja moj ego. No, i to će se promeniti. Makar mi za Indiju niko nije mogao uneti nemir u mir koji osećam.

- 'Ajde kreći, voziće nas Arđun. – obraća mi se Nik kao da jedva čeka da stigne i da se raskomoti, a ne zna ni gde je pošao, niti će se moći raskomotiti, jer ćemo verovatno u tom hostelu ostati jedan dan. Na duže ništa nije rezervisano. - Je l' si siguran da treba da verujemo Arđunu? Meni tu nešto smrdi. Ne bih išla sa njim, sve se tako brzo dešava, ne znamo ko je.

- Elena, prevoz do hostela koji je trebalo da dođe po nas, nije se pojavio. Ja ne planiram ovde stajati celu noć dok ti ne pronađeš vozača koji će odgovarati tvom unutrašnjem osećaju. A poznavajući tebe i tvoju nehajnost, pušićeš cigarete, nećeš nikog ni tražiti, ni pronaći. Polazi!

Dolazimo do auta na kojem nema nikakva tablica ili bilo šta, što bi označavalo da je taksi. Unutra spava momak, koji se budi i upoznaje sa nama. Arđunov prijatelj ili kolega, ko zna. Polako me počinje hvatati panika, jer ne verujem ovim momcima. Osećam da će se nešto loše desiti. Protiv svoje volje sedam u kola i krećemo ka hostelu. Naravno da ne znam put. Oni nas mogu odvesti bilo gde, a da ni ne znamo. Interneta nemamo, niti skinute offline mape, a ni one prave mape koje se kupe na aerodromu.